BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE" / an XIII, nr. 80 -81, mart - apr. , 2004; 16 pag.

DIN PARADOXURILE DEMOCRAŢIEI

În 1999 un politolog american – Robert A. DAHL - publica un studiu întitulat ON DEMOCRACY – (Despre democraţie) – în care, după ce trece în revistă istoria ideilor democratice, recenzează scopurile şi caracteristicile unei democraţii ideale şi propune condiţiile ce ar trebui îndeplinite pentru o bună funcţionare a acestui sistem politic.

Ce l-a determinat să facă acest lucru?

Iată răspunsul său publicat în *Political Science Ouarterly* : Este curios că, în ciuda masei uriaşe de date extrase din sondajele de opinie asupra instituţiilor democratice, din participarea politică, din ideologii şi convingeri noi nu dispunem decât de foarte puţine elemente ca să răspundem la o întrebare simplă: La CE SE GÂNDESC OAMENII CÂND AFIRMĂ CĂ ŢIN LA DEMOCRAŢIE?

Politologul citat susţine că ar fi vorba de două „dimensiuni": PRIMA presupune existenţa unei serii aplicabile de drepturi pe care cetăţenii le pot alege în vederea extinderii lor şi în funcţie de care ei pot acţiona.

Criteriile ideale ale unei democraţii reale implică – între altele – dreptul pe care fiecare elector îl are de a-şi vedea votul luat în calcul în mod echitabil. (Cum poate exista „democraţie" într-o ţară în care voturile a 11% din cei ce au mers la urne sunt „înghiţite" de acele partide care au realizat un scor minim (adică au „prag"; n. red.); sau cum se poate împăca spiritul democratic cu prezenţa în Parlament al unui număr mare de reprezentanţi ai unor minorităţi numite „de buzunar", minorităţi care întrunesc câte 2000-3000 de voturi pe ţară?).

Nu poate fi un sistem democratic dacă instituţiile politice ale democraţiei reale nu sunt condiţionate de anumite drepturi: participarea la alegerea reprezentanţilor , libertatea de exprimare, dezbaterea şi deliberarea în sensul cel mai larg al acestor cuvinte, libertatea de a te asocia cu ceilalţi pentru a acţiona politic etc.

Nu este vorba de obligaţii abstracte ci de drepturi efective, aplicabile, garantate prin lege şi, mai ales, prin practică (Şi se pot da numeroase exemple începând cu statutul şi organizarea caselor de sănătate care sunt PLĂTITE INTEGRAL de cetăţenii ţării şi terminând cu posturile naţionale de radio şi televiziune care sunt susţinute material de toţi contribuabilii).

Acolo unde atari drepturi nu există nu există nici instituţiile politice obligatorii într-o democraţie: „ci, în fapt, nu există democraţie decât declarativ".

A DOUA DIMENSIUNE ne cere PARTICIPAREA REALĂ la viaţa politică: nu-i suficient să ai drepturi dacă, aşa cum au făcut peste 40% din alegătorii României în anul 2000 nu te duci la vot.

Dar, susţine R. A. DAHL, elementul major al democraţiei este reprezentat de „componentele intrinsece" ale acestei forme politice.

Faptul că majoritatea cetăţenilor nu profită de drepturile lor nu înseamnă că aceste drepturi le ar fi indiferente. Ci doar că ele sunt batjocorite şi călcate în picioare de cei aleşi pentru a le apăra şi pune în practică (Nu doar că aceste drepturi nu sunt respectate – dar nici legile: indiferent despre care ar fi vorba – de la cea a audio-vizualului la cea a restituirii proprietăţilor, de la cea a reformei învăţământului la oricare alta sunt schimbate, ocolite sau uitate – ilustrându-se astfel o veche zicală: „legile sunt făcute pentru boi; ceilalţi le ocolesc sau le calcă-n picioare").

Din sondajele făcute în România – sondaje a căror corectitudine este pusă la îndoială de orice om de bună credinţă – nu reiese acest lucru, dar anchetele făcute în Germania şi Ţările de Jos au scos în evidenţă că o democraţie nu poate exista decât dacă prima ei dimensiune este împlinită.

ian. 2004

(continuare în pag. 5)

Ion VOTANTUL

Articolele numărului 80 – 81 / 2004:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** Pofta gazetarului din România... (G. UR.): pag. 3;**

*** Oameni şi şobolani (Ion BIOLOGUL): pag. 9, 11;**

*** „Mlaştina" – fragmente - ... (pt. conf. PSM): pag. 11, 13.**

(urmare din nr. 76-79.)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XII. Pedepse şi recompense.

Oricare ar fi pedeapsa dată şefului ea nu poate leza existenţa cuibului. Totul constituie un motiv de perfecţionare. Dacă pedeapsa îi ridică temporar şefia cuibului, el trece comanda celui mai bun legionar, care conduce cuibul până la întoarcerea şefului. Dacă eliminarea este definitivă, lecţia are o importanţă încă mai semnificativă: membri cuibului îşi dau seama că cel ce vrea să se ridice trebuie să lupte fără întrerupere conformându-se normelor prescrise.

Atunci când pedeapsa este mai mică, şeful, el însuşi o aduce la cunoştinţă grupei, face „mea culpa", profită de situaţie pentru a explica importanţa disciplinei şi obligaţia pentru fiecare de a nu se lăsa sedus de neglijenţă şi de a nu ignora preceptele legionare.

- Pedeapsa se aplică cuibului. Greşelile pot fi individuale sau colective. Întreg cuibul poate lua parte la o acţiune care iese din cadru sau din misiune, care afectează principiile legionare sau ofileşte demnitatea umană. De exemplu: să nu execute un ordin, să maltrateze un adversar, să se comporte urât pe stradă, etc.

În astfel de cazuri, cuibul a întrerupt linia sa de evoluţie şi s-a plasat într-o poziţie regresivă; într-o postură dezordonată pentru Mişcare şi deplorabilă pentru unitatea de bază care s-a dat în spectacol.

Pedeapsa care atinge cuibul este totdeauna dublă:

- mai întâi, cea care atinge pe membrii, în frunte cu şeful lor.

- apoi, cea care se referă la locul său în clasamentul general al cuiburilor.

Un cuib care recidivează şi comite o asemenea acţiune de ansamblu chiar diferită de prima, este definitiv ştearsă de cadrele legionare. Membri săi vor putea după doi sau trei ani să intre individual în alte cuiburi. Ei nu vor putea niciodată să reconstituie un alt cuib împreună.

Pedepsele care ating pe şeful de cuib şi cuibul în sine sunt mai dure. Aceasta pentru că fiecare dintre ei constituie entităţi foarte importante în Legiune. Şeful de cuib este un educator, în timp ce cuibul este unitatea de bază în care trebuie să înceapă educaţia legionară. Greşelile lor au o repercusiune mai amplă. Un cuib care se dedică unor fapte nebuneşti pierde toată autoritatea morală în mediul în care acţionează. Mişcarea Legionară nu se dezvoltă prin teamă ci prin autoritate morală şi încredere în idealul legionar.

Care este forma pedepsei?

Intenţia de pedepsire fiind dată, formele pe care le îmbracă sunt foarte variate. Pedeapsa nu este nici infamantă, nici degradantă. Ea este eminamente educativă. Întreaga gamă de pedepse vizează să provoace în sufletul oamenilor înţelegere mai largă a acestei schimbări care să se facă în ei. Ele merg de la un avertisment simplu, făcut prieteneşte de şeful de cuib, până la înlăturarea definitivă din mişcare. Iată o enumerare limitată:

- 1. , 2. , 3. avertisment. Aceste avertismente pot fi date legionarului care a greşit în particular, sau în faţa cuibului reunit. I se atrage pur şi simplu atenţia asupra faptei care a provocat avertismentul. Se insistă asupra părţii rele a actului şi asupra importanţei pentru legionar, cât şi pentru Mişcare, ca fapta să nu se mai repete.

- Marş în timpul nopţii. Legionarul care greşeşte primeşte ordin să facă singur marş în timpul nopţii de 5, 10, 15 km. această pedeapsă întăreşte disciplina şi permite membrului respectiv să reflecteze asupra condiţiei sale în cadrul Legiunii. Mărşăluind în timpul nopţii, el ia cunoştinţă asupra anumitor realităţi şi de necesitatea de a se integra în totalitate în universul legionar, dacă doreşte să-şi depăşească condiţia anterioară. Dacă doreşte să-şi depăşească condiţia anterioară. Dacă a intrat în Mişcare cu voinţa de a lupta, acest marş solitar îi va revela noile forţe încă necunoscute..

- Tăcere totală în timpul şedinţelor de cuib. Legionarul ia parte la şedinţe, dar îi este interzis să adreseze cuvinte camarazilor săi, sau să se amestece în discuţiile lor. Rămâne tăcut în colţul său, obligat să reflecteze asupra cauzelor care au condus la această situaţie;

- Tăcere totală în afara şedinţelor. Aceasta este o pedeapsă specială pentru legionarul care are obicei să vorbească prea mult sau să spună ce nu trebuie. În mod sistematic, care poate să dureze o lună, îi este interzis să discute politică cu cineva. Este obligat în felul acesta să fie ponderat, să-şi măsoare cuvintele, să mediteze asupra importanţei de a se adapta la noile norme de comportare pe care i le indică Legiunea;

- Executarea unei munci oarecare. Există indivizi care, chiar după ce intră în Mişcare păstrează obiceiul de a se sustrage de la corvezi, de la obligaţia de a lucra. În mod discret, ei sunt „condamnaţi" să execute o muncă oarecare în cadrul unor activităţi ale cuibului. Ne străduim să le insuflăm gustul pentru muncă, să-i facem să simtă satisfacţia lucrului împlinit;

- Ore de gardă suplimentară. Pentru unele greşeli minore, i se pot aplica legionarului câteva ore suplimentare de gardă la sediul central, la monumentele legionare sau în altă parte...

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973).*

Pofta gazetarului din România de a-l ponegri pe locuitorul autohton

Da, aţi citit bine titlul. Gazetarul din România (nu spun român) simte o poftă nebună să-şi râdă şi să-şi bată joc de român. Nu există păcat, nu există viciu, nu există postură umilă în care să nu-l implice pe amărâtul de român. Românul e hoţ, şperţar, murdar, necultivat, troglodit, nu pricepe democraţia, este rrromân, vorbeşte îngălat, este inapt pentru aşa numita *hoţie de piaţă* (pardon, „economie de piaţă"), nu-şi curăţă oraşele în care-şi duce viaţa, este sărăntoc şi lipsit de stil, este refractar la viciile lumii occidentale (adică homosexualismul, lesbianismul, exchibiţionismul, consumul de droguri, alte vicii de acest gen), nu se aliniază la indicaţiile „comisarilor" iudei, este antisemit, adică nu-i iubeşte pe arabii (vorba vine) care i-au umplut ţara şi-i răpesc femelele, este antiiudeu. Dar nu aşa în dorul lelii. Nu! Este feroce. În fiecare dimineaţă mănâncă iudei pe pâine, în fiecare seară comite un mic holocaust, răpeşte averile şi sparge magazinele iudeilor, rrromânul este contra ţiganilor. Tot aşa, feroce! Nu-i lasă să fure, să bată la români, să le ia fetele la „produs", este cea mai ticăloasă fiinţă de pe pământ. Şi atunci gazetarul din România simte nevoia să fie la înălţime, adică să fie occidental. El va umple gazeta la care lucrează de balele nemulţumirilor sale faţă de românul care-l ţine-n spinare, îi cumpără ziarul jegos pentru a citi în el ce fiinţă decăzută este tocmai el – românul – care citeşte gazetarului din România producţia gazetărească. Va afla că iadul pe pământ este pe aceste meleaguri şi „draculy", adică noi, zburdă în voie prin acest iad şi bietul gazetar – floarea cea mai de preţ a locului – crapă de ruşine că este nevoit să spună de unde este, că gazetarul iudeu din Occident nu-l bagă-n seamă tocmai din cauza poporului „antisemit" de la Dunăre şi Carpaţi, că numai noi, românii, nu suntem în stare să fim cosmopoliţi şi iubitori de „civilizaţie" americano-iudaică. Şi el se simte izolat nu din cauza propriei nimicnicii ci din cauza mea, a românului refractar la „valorile iudaice" şi la „cultura" ţiganului. Că eu nu pricep că trebuie să-i ofer iudeului fabrica mea, casa mea, subsolul meu, banca mea, presa mea, televiziunea mea, editurile mele, sufletul şi mintea şi să ling ţărâna pe unde trece el pentru că eu am făcut „holocaust" în Transnistria. Dar nu aşa, de ici colo, nu, eu, rrromânul, am început „holocaustul" pe planetă. Adică, rrromânul (neapărat cu câţiva r) este aşa un om de-o ferocitate cumplită, atât este de feroce că o grămadă de reviste, ziare, posturi de TV, fabrici, bănci, locuri în Parlament, posturi prin ministere etc. le-a oferit iudeilor. Din „antisemitism" a făcut-o, din ură neîmpăcată, din dorinţa de a ucide a făcut acestea. Tot din „antisemitism" sprijină prin banii rrromânului urangutan editură şi revistă pentru iudei, oferă medalii, decoraţii, titluri de dr. honoris cauza unei întregi cohorte de iudei din ţară sau veniţi din cele 4 vânturi. Ţărănoiul – adică rrromânul – vorba numitului Cornea (vezi vol. „Cartea Albă a Securităţii") îşi oferă fetele spre a se împerechea cu iudeul venit din Israel sau de aiurea (vezi cazul Mihaelei Ţiganu). Nu există un ceva mai dezgustător ca acest rrromân. Aşa rezultă din ceea ce debitează reprezentanţii mass-mediei scrise şi audio-vizuale. Rrromânul este atât de „antisemit" (este ceva de groază cu sperietoarea aceasta) încât îl tolerează pe evreul iudeul Halper ca redactor şef la „Libertatea", pe RF Alexandru în Senat, pe Petre Roman în Senat, pe Dorel Dorian în Cam. Dep. , pe Ştefan Cazimir în Parlament, pe Ekstein Peter în Parlament. Este de un masochism de nedescris acest rrromân. Ca să vezi cum se autopedepseşte bietul rrromân. Mai persecută şi pe încă 17 minoritari în Camera Deputaţilor pe lângă „semitul" Dorian. Asemenea, îl persecută pe Mădălin Voicu şi pe alţi nedeclaraţi de-ai lui. Este în firea lui – a „ţărănoiului" – masochismul. Şi la venirea ungurilor din Etelkotz era tot masochist valahul. În loc să stea el în Balcani nude era cald şi bine s-a apucat să alerge tocmai prin munţii Transilvaniei şi să tăbare pe pământurile „civilizatului" neam al celor „şapte triburi". Dar, nu aşa? Cu sila s-a oferit să devină iobag la mogher! Mai ceva decât salahorii români ai secolului XXI, ca noii mexicani care se calcă-n picioare de disperare pentru a merge la cules căpşuni în Spania. Traian cu gaşca goneau prin anii 101-106 spre Dacia Felix să-i ia aurul iar amărâţi daci ai secolului XXI aleargă – plângând – spre aridele câmpii ale urmaşilor lui Traian pentru a câştiga de la aceştia 1000-2000 de euro pe an. Îi goneşte de la spate spectrul foamei, banditismul conducătorilor. 45 de ani s-au străduit comuniştii „tovarăşei Ana" să ne dezbare de ţărănism şi ciobănism şi-au reuşit. Că ei cutreierau Europa de la Vladivostok la Madrid; la împuşcat preoţi creştini şi „reacţionari". Preotul şi nobilul alb le stăteau în cale, regii şi ţăranii. Praf i-au făcut pe toţi. În Rusia pe preoţi şi pe nobili i-au asasinat, pe ţărani i-au colectivizat şi i-au tocat în două războaie mondiale, aşa s-a procedat de lungul şi de-a latul Europei. Marii măcelăriţi ai secolul XX au fost cei trei stâlpi ai Europei creştine: clerul, nobili mici, mijlocii şi mari şi ţăranii liberi. Oasele lor au împânzit câmpiile, dealurile şi munţii Europei. 90 de milioane de tineri bărbaţi albi au căzut victime utopiilor clocite de minţile bancherilor „chinezi" şi de cele ale adepţilor nepotului de rabin Kărluţă Marx din Trier. Fără Kărluţă nu era nici Troţki, nici călăul Kaganovici, nici Sverdlov, nici Lenin şi nici „gruzinul" seminarist. Kărluţă Marx, Lassalle, Troţky, Ulianov-Ziderbloom-Lenin, Liebnicht, Luxemburg, Khun, Pauker pe de o parte şi Bleichroder, Rotschild, Hariman, Schift etc. pe de parte cealaltă parte. La mijloc ţăranii Europei, clerul ortodox, catolic, nobilii şi regii Europei albe. Rezultatul? Dispariţia ultimilor în favoarea colegilor de neam a lui Kărluţă. Dar cu ce preţ pentru bieţii albi? Cu acela pomenit mai sus. Europa încă mai are regi de paie. Nobilii au fost marginalizaţi, iar ţăranii liberi au ajuns „căpşunarii" continentului. Locul lor va fi luat de arabi... Vede toate acestea gazetarul dâmboviţean? Ce-i prost?

G. UR.

Din ciclul: „**Sănătatea – o avere prost administrată**"

AMELIOREAREA MEMORIEI

1. Antrenaţi-vă cât mai des memoria; indiferent că este vorba de întâlniri, numere de telefon, coduri interfon etc. Întâi le memorizaţi, apoi vi le repetaţi mintal înainte de a le scrie. În aceste fel memoria va lucra fără anxietate, fără teama de a uita că totul este notat.

Priviţi cu atenţie, ascultaţi bine şi apoi reacţionaţi repede.

Variaţi în ce priveşte activităţile intelectuale, şah, bridge, pasenţe, jocuri televizate, cuvinte încrucişate etc.

Nu uitaţi: ACTIVITĂŢI SPORTIVE şi BRICOLAJ.

Diversificaţi-vă activităţile din TIMPUL LIBER: chiar activităţi neobişnuite; nu vă temeţi de lucruri noi.

Şi recitiţi şi aplicaţi REGULILE DE AUR din TEXTUL ALĂTURAT.

Ameliorarea memoriei înseamnă, în primul rând, să înţelegem în ce constă memorizarea, care este instrumentul prin care se realizează ca şi cum funcţionează acesta.

A memoriza înseamnă să capeţi informaţii până acum necunoscute, să le păstrezi, apoi să le poţi restitui.

Mai înseamnă să progresezi, să te adaptezi la schimbările din jurul nostru, să-ţi îmbogăţeşti patrimoniul cultural, economic, dar şi pe cel amical sau social.

În plus, MEMORIA şi ÎNVĂŢAREA sunt inseparabile – indiferent de memoria la care facem apel – fie că este:

PROCEDURALĂ – adică cucerirea unor abilităţi motrice – să foloseşti claviatura sau volanul unui automobil sau cognitive (să faci un calcul, să citeşti într-o limbă străină):

AUTOBIOGRAFICĂ numită şi *memoria episodică* în opoziţie cu cea semantică, memorie care este în raport cu cultura noastră. Ca exemplu: amintiri din ultimii 5 ani organizate în timp şi:

PROSPECTIVĂ prin care realizezi la un moment dat o anumită acţiune – precum să pui o scrisoare la poştă.

În ce priveşte TEORIILE funcţionării memoriei NU EXISTĂ NICI UN RĂSPUNS SATISFĂCĂTOR. Nici filosofii sau oamenii de ştiinţă, nici MODELELE TEORETICE nu ne dau răspunsul la întrebarea CUM FUNCŢIONEAZĂ EXACT MEMORIA – nici:

MODELELE NEINFORMATICE – care descriu memoria ca un ansamblu arhitectural închis din mai multe module independente legate împreună în mod precis şi comandate de o unitate centrală – nici:

Cea CONEXIONISTĂ – care afirmă că informaţia este stocată în conexiuni care leagă diferitele unităţi, fiecare unitate făcând suma semnelor pe care le primeşte înainte de a le trimite către o altă unitate – sau:

HOLOGRAFICĂ considerând memoria ca un ansamblu de trăsături fiecare trăsătură fiind asociată cu cealaltă sau, în fine,

MODELELELE MIXTE – care ar asocia neo-informatica modelelor conexioniste complementare.

Dacă nu există un acord în ce priveşte modul în care funcţionează memoria şi, fireşte că din această confruntare de modele nu se poate trage nici o concluzie practică în ce priveşte modul în care ea ar putea deveni un instrument anti-stres, antianxietate sau unul destinat valorizării capitalului nostru intelectual – totuşi toată lumea este de acord că exista:

TREI TIMPI ÎN PROCESUL MEMORIZĂRII:

I. TIMPUL ÎNREGISTRĂRII (incodare) – timp în care ceea ce urmează – direct sau indirect – să fie ales pentru memorizare poate fi consistent sau nu, încărcat sau nu afectiv, automatic sau voluntar;

II. UN TIMP DESTINAT STOCĂRII – când se constituie o urmă mnezică – suport neuro-chimic al memorizării pe care experimental, pe şobolani, l-a demonstrat Hyden – (după învăţare se produce o modificare în ce priveşte proporţia bazelor azotate ale ARN – acid ribonucleic – ce intervine în elaborarea proteinelor):

III. UN TIMP AL RESTITUIRII, fie în recunoaştere (obiectul amintirii este printre altele – sau chemat (apel direct la memorie asupra unei chestiuni cu sau fără suport)

Această fază precedată de cea a DECIZIEI CONŞTIENTE A MEMORĂRII – fie că este vorba de memoria PROSPECTIVĂ sau nu, de cea pe termen scurt sau pe termeni lung [(restituţie peste ore, zile, luni sau ani – ceea ce implică şi o fază de RANFORSARE (de repetare a materialului memorizat)].

ÎN SCHIMB se ştiu multe lucruri despre cum se CONSTITUIE UN TRASEU MNEZIC:

a). se produce cu prilejul memorizării o creştere a debitului sanguin, a metabolismului cerebral şi al sintezelor proteice; ori de câte ori solicităm creierului neuronii cer o răsplată materială: OXIGEN şi GLUCOZĂ! Moleculele de oxigen şi glucoza sunt „înghiţite" de corpul neuronilor cu producerea energiei care permite influxului nervos să provoace deschiderea veziculelor din care vor fi puşi în libertate neuromediatorii – care vor prelua informaţia şi prin fanta sinaptică-sinapsa fiind zona de contact dintre 2 neuroni – o vor transmite de la un neuron la altul până la implicarea unei întregi populaţii neuronale.

Aşa se creează un TRASEU MNEZIC care se traduce prin creşterea sintezelor proteice.

Aceste modificări pot fi efemere – dacă este vorba de memorie imediată sau se perenizează dacă este vorba de memorie pe termen lung.

MEMORIA IMEDIATĂ

Informaţia va fi imprimată în zona de recepţie implicată şi va ieşi aproape imediat – intervalul răspunsului fiind de 30 secunde după intrarea informaţiei.

(continuare în pag. 6)

dr. Doru Paul MIHAIL

PRIVESC ÎNAPOI

La început de an nou, privesc înapoi... Decor, ceremonii, lichelism naţional, promisiuni demagogice, orgolii, urâciunii, figuri slute şi obeze, politicieni abjecţi, fără respect pentru om, pângăritori de cele sfinte, şi profanatori de adevăr.

Carierişti, falşi revoluţionari cu lung stagiu de Iudă, trădătorii care au „întinat idealurile comunismul(Ion Iliescu)" sunt beneficiarii sângelui vărsat în decembrie 1989 şi al acelora care au murit între zidurile însângerate ale temniţelor, sau cu arma în mână pe crestele de foc ale munţilor, ducând mai departe, în istorie, destinele neamului şi demnitatea lui.

Toţi aceşti politicieni nelegiuiţi şi profitori ridică valuri de furtună împotriva acelora care le contestă meritele şi nu sunt alături de ei.

În „fosta" Ţară Românească singurele pasiuni, deloc neobositoare, care îi stăpânec pe cei ce conduc, sunt politicianismul şi hoţia.

Politicienii noştri – inexplicabil pentru capacitatea unui om virtuos care munceşte onest – şi-au ridicat palate fermecătoare de care am auzit doar în bazmele copilăriei noastre. Palate fantastice – cetăţi inexpugnabile – care par să demonstreze, probabil, cele afirmate de Proudhome cum că „proprietatea este un furt". Aceşti proprietari, care şi-au obţinut proprietăţile din furt, iată au ajuns „pe culmile luminoase ale comunismului biruitor".

Dincolo de ei? Deznădejde şi jale! Inimi cernite, trăiesc iluziile unei alte lumi abia sperate, trăiesc agonia unui sfârşit nefericit şi chiar înfricoşător.

Am intrat în anul 2004 mai împovăraţi, mai săraci şi mai vinovaţi pentru soarta noastră care nu se schimbă în bine. Nu am învăţat nimic din căderile trecutului şi nu am reparat din erorile lui, nu am înlăturat răul care ne ucide pe toţi. Dar nu numai că nu am înlăturat răul, ci am înlesnit şi am încurajat şi am apărat în mod criminal creşterea lui.

În zilele ajunului de Moş Crăciun am privit pe sticla televizorului camere întunecate cu copii abandonaţi, camere cu oameni prăbuşiţi, figuri sinistre, cioburi ridicole rămase din adevăratul om, primind daruri şi bucurându-se până la lacrimi şi slăvind gestul binefăcătorilor lor. Am văzut tot pe aceeaşi sticlă şi alte tablouri zguduitoare. În pieţele publice oameni istoviţi, ruini cu mâinile tremurânde, care se înghesuiau să apuce o bucăţică de cârnat şi o strachină de fiertură iar reporterii TV aţinându-le calea, ca nişte lupi, pentru a le lua scurte declaraţii. Aceşti oameni, Ţara de ieri, precum şi valizii apţi de muncă, ajunşi cerşetori, fericeau gestul stăpânilor de azi la fel cum altă dată băteau din palme şi preamăreau Partidul Comunist, partid cam cu aceeaşi componenţi ca şi cei ce ne conduc azi.

Întreb de unde aceste daruri? Nu din mai multul lor în detrimentul oropsitului!?

Oameni dolofani, coconi ghiftuiţi, scoborâţi o clipă din lumina de argint şi cristal a palatelor pentru reclamă, făţarnici, aruncă o fârmitură poporului înfometat şi înşelat care de şase decenii aşteaptă zorii răsăritului pentru mai bine şi care nu mai vine.

Aruncă o firimitură acestui popor pauperizat şi îngenuncheat, despuiat de demnitatea sa, din banii muncii şi trudei lui.

Aceşti profeţi mincinoşi, ai binelui, bine aşezaţi fraudulos în jilţul de aur, şi făloşi democraţi, ostenesc şi ne „pricopsesc" an de an cu noi promisiuni.

Câtă uscăciune în sufletele lor, şi cât dezastru aduc ţării răsfăţul lor. Privind la sticla televizorului am cugetat: o, lume-nvrăşmăşită, fiară sieşi este!

ian. 2004, Bacău.

Petru C. BACIU

(urmare din pag. 1)

* (DIN PARADOXURILE...)

Iar dacă ei nu participă la împlinirea celei de a doua dimensiuni – adică refuză să voteze – acest lucru se datorează faptului că – cel puţin în România ultimilor 15 ani – le-au fost încălcate drepturile pe care le sperau obligatorii într-o democraţie reală.

S-ar putea ca dacă această situaţie nu se modifică, încrederea în prima dimensiune mai sus definită să elimine şi încrederea susţinerea democraţiei.

Nu cumva şi aceste „defecte" ale democraţiei neo-comuniste din România i-au făcut pe 61% dintre români să afirme că era mai bine pe vremea lui Nae Faliment?

Iar autorul cărţii ON DEMOCRACY se întreabă dacă nu a venit vremea ca politologii, specialiştii în dreptul constituţional, analiştii politici dar şi educatorii de la toate nivelele nu ar trebui să fie preocupaţi cu această sfidare şi să caute mijloace eficace care să vindece lacunele unei politici pe care cetăţenii le-au sancţionat prin absenţa de la urne.

Ceea ce, credem noi, este cea mai corectă atitudine.

Votul este o armă. Şi atunci când eşti asaltat de duşmani eşti dator să te uneşti cu cei de bună credinţă şi să „slobozeşti" voturile în urne pentru a-i elimina pe cei ce ne doresc răul.

(urmare din pag. 4)

* **(Ameliorarea...)**

Zonele senzoriale se află pentru VĂZ în cea OCCIPITALĂ pentru AUZ în cea TEMPORALĂ pentru durere şi frig etc. în cea PARIETALĂ pentru gust şi miros în cea FRONTO-TEMPORALĂ.

MEMORIA PE TERMEN LUNG: când este vorba de a memoriza pentru minute, ore, zile sau ani, informaţia este imprimată din zona de RECEPŢIE SENZORIALĂ – aşa cum au fost descrise mai sus – apoi ea migrează spre CREIER – prin aşa numitul circuit al lui PAPEZ ca să se fixeze în MANTAUA CORTICALĂ.

PROCESUL MEMORIZĂRII ÎN FUNCŢIE DE VÂRSTĂ:

1. Oricât de înaintat ar fi în vârstă – în absenţa unor maladii cerebrale procesele fundamentale ale memorizării RĂMÂN FUNCŢIONALE şi nu se modifică;

2. Şi totuşi oamenii în vârstă se plâng de MEMORIA LOR;

3. Nici un cercetător nu a pus în evidenţă la individul de peste 75 de ani – ÎNDEMN de o AFECŢIUNE CEREBRALĂ un DEFICIT al proceselor memorizării;

4. S-a constatat o SCĂDERE A PERFORMANŢELOR MEMORIZĂRII pentru că în realitate se produce:

a). o sărăcire a calităţii intrărilor şi asta din pricina diminuării EFICACITĂŢII ORGANELOR SENZORIALE (vederea şi auzul în primul rând).

(eroarea de intrare nu este eroare a memoriei)

b). lumea în care trăim azi este o una sonoră – şi dacă nu auzim bine şi nici nu îndrăznim să cerem să se repete cele spuse atunci nici nu mai ascultăm şi, inevitabil, să nu mai memorizăm.

(Ci copiii care nu sunt controlaţi oftalmologic şi auditiv pot avea deficienţe care împiedică intrarea informaţiilor şi sunt, de aceea declaraţi incapabili să înveţe) – în loc să fie trataţi.

c). – o FATIGABILITATEA A ATENŢIEI – lucru ce poate avea mai mulţi factori:

a). – dificultăţi de vedere şi auz;

b). – pot interveni diverse maladii (insuficienţă respiratorie, boli cardio-vasculare sau cerebro-vasculare cu influenţe asupra metabolismului cerebral, maladii ale metabolismului – (diabetul de pildă care poate tulbura aprovizionarea cu glucoză şi oxigen a creierului) – toate inamice ale atenţiei;

c). – priza unor medicamente absolut necesare suferinţelor noastre dar cu efecte secundare asupra atenţiei;

d). – dar nu poţi fi atent când eşti deprimat, anxios, sau cu un sindrom alergic; şi:

e). – poate exista o diminuare a reactivităţii psiho-motorii;

f). – diminuarea interesului pentru cei din jur;

g). – absenţa încrederii în sine.

Duşmanul acestei încrederi în tine este bucata aia de hârtie pe care îţi scrii tot ceea ce ai de făcut şi astfel pierzi obiceiul memorizării. Şi din această cauză nu mai îndrăznim să ne lansăm în noi activităţi – în informatică că, învăţarea unei limbi străine etc.

În realitate fiecare dispunem de o REZERVĂ DE EFICACITATE pe care trebuie să dezvoltăm şi să o folosim.

Aforisme

* Răutatea este o disfuncţie morală a conştiinţei;
* Virtuţile morale (umanismul, iubirea, sacrificiul etc.) nu au hotare;
* E mai cinstit să ceri şi să nu primeşti binefacerea decât să dai şi să regreţi generozitatea;
* Perseverenţa în muncă presupune o voinţă puternică, un interes continuu, un scop precizat definitiv, clar şi realizabil, susţinut de un caracter matur, bine format, nobil şi generos;
* Ipocriţii şi infamii sunt de cele mai multe ori şi orgolioşi şi totdeauna au un caracter infect;
* Corupţia este degradantă şi-l face pe om infam, înavuţit pe toate căile; machiavelic, fără scrupule, nemilos, ca un cioclu, fără sensibilitate, fără mărinimie şi dezgustător până la scârbă, dar scump îmbrăcat cu ţinută de fariseu, plin de sine, umflat şi saturat de vicii ca şi un cadavru, mirositor şi putred, ciuruit din interior şi din exterior de mii de viermi;
* Moartea este inerţie inconştientă, veşnică; viaţa mişcare conştientă fără veşnicie.

Îndemnuri educative

* Fii corect, prevăzător şi înţelept ori de câte ori vrei să faci un lucru bun, ca să intuieşti şi urmările faptei, să te bucuri de generozitatea ta şi să nu ai remuşcări de conştiinţă;
* Când îţi oboseşte mintea du-te la biserică;
* Nu te feri niciodată de necazul aproapelui tău ca să te poţi bucura că ai făcut o faptă bună;
* Ajutorul izvorât din suflet e bumerang;
* Fii atent şi supraveghează în fiecare minut activitatea copilului tău, să nu aibă alte preocupări decât cele şcolare. Nu amâna nimic pentru mai târziu, trezeşte-i simţul datoriei şi ajută-l să devină conştient că fără aceste calităţi el nu poate fi Om, nici fericit şi nici nu poate rezista într-o societate în care omul este preţuit după munca şi comportamentul său;
* În viaţă mai presus de orice contează caracterul, forţa de muncă şi prietenii;
* Dacă vrei să fii tu însuţi: fii disciplinat, ordonat, harnic şi cinstit, prietenos, plin de iubire, amabil şi ascultător totdeauna de glasul conştiinţei tale.

(continuare în pag. 12.)

Simion GIURGECA

Din ciclul: Sănătatea o avere prost administrată.

POLITICA PATOLOGIEI şi PATOLOGIA POLITICII

Apare în Statele Unite.

Lunar. Câteva sute de pagini. Pe hârtie excelentă. Cu numeroase ilustraţii. Se naşte „The WORLD and I" („Lumea şi Eu").

Fireşte nu pot citi totul. Nu am timp. Dar totdeauna mă opresc la paginile destinate „problemele curente" (Currant Issues).

Acolo am găsit o analiză semnată de Kristine Napier – editorialistă pe probleme de sănătate, şi întitulată „The Politic of Pathology" – (Politica patologiei).

Înainte de a citi materialul propus de autoare mi-am pus următoarele întrebări: ce înseamnă a face politică?

- ce trebuie să ştie cei care o fac?
- ce calităţi sunt necesare acestora?
- cui dau ei socoteala, cum, când?

Evident, acestea sunt întrebările cărora trebuie să le răspundă toţi cei care fac „politică" indiferent domeniul căruia i se adresează.

Al doilea set de întrebări sunt ceva mai specifice:

- poate fi politica patologiei stabilită de noi sau patologia ne impune o anume politică.

În acest ultim caz trebuie să venim cu un răspuns adiacent: care sunt caracteristicile unei anume patologii pentru a deveni numărul unu în măsurile „politice" propuse?

Corolarul acestei întrebări: în funcţie de ce se stabileşte „bugetul" destinat acestor acţiuni „politice"; cine o face; de unde vin banii; la cine se duc?

Aspect de asemenea comun cu multe alte acţiuni îndeplinite de cei care conduc un teritoriu, aleşi sau numiţi, adesea fără o minimă evaluare a capacităţilor lor nu doar profesionale ci, mai ales, morale.

Al treilea aspect specific patologiei, în afara stabilirii bugetului şi, mai ales, corectei repartiţii a fondurilor şi cheltuielilor, este cel al evaluării rezultatelor în funcţie de alocaţiile acordate.

Nu ştiu dacă undeva în lume exista un grup de lucru asupra acestor foarte spinoase probleme, dar în România sigur aşa ceva nu există.

Şi de aceea vom reveni atunci când vom face analiza cauzei majore şi anume EXCESIVA CENTRALIZARE a tuturor neîmplinirilor – nu doar în domeniul de care ne ocupăm acum.

Dar – depăşind aceste întrebări, iscate de titlul eseului mai sus amintit – vom încerca să inventariem răspunsurile date de autoare privind situaţia din Statele Unite.

Fireşte şi ea se întreabă „care dintre maladii ar trebui să primească mai mulţi dolari din cei destinaţi cercetării din partea institutului naţional pentru sănătate – care se află la nivel federal (NIH).

Aceste decizii „trebuie să fie luate nu în funcţie de severitatea maladiilor – din punct de vedere medical, ştiinţific şi economic?

Sau trebuie să intre în calcul şi „apelurile emoţionale" sau banii nu trebuie să ţină seama decât de „ştiinţa pură"?

Întrebări cu o greutate specifică incomparabilă cu ceea ce se întâmplă aiurea dat fiind că este vorba de „cea mai mare organizaţie din lume care face cercetări bio-medicale". (Aproximativ 20% din cercetări sunt realizate în cele 18 institute şi 3 centre în timp ce 80% sunt realizate „extra-muros" în universităţi şi centre răspândite în toată ţara.)

Bugetul care s-a dublat între 1988 şi 1997 este de 12, 75 MILIARDE de dolari şi va atinge în 1999 15, 61 miliarde – adică o creştere de 14,6% - pentru ca să se dubleze în 2003.

Dar nu-i suficient să dai bani; cum să-i distribui este ceva mai mult decât o problemă filosofică – pentru că iată ce scriu Judith Johson într-un raport al Congresului:

„Cercetarea la National Institute of Health(NIH) are un puternic sprijin politic, dar o dezbatere aprinsă s-a dezlănţuit atunci când a fost vorba de alocarea fondurilor pentru diversele maladii.

NIH susţine că deciziile se iau pe baze ştiinţifice în ce priveşte oportunitatea acestora în timp ce criticii afirmă că se fac cheltuieli în raport cu „corectitudinea politică" (political correctness)".

Vom vedea însă, că şi în congresul american precum aproape pretutindeni în lume unde domneşte aşa zisa democraţie sub acuzaţiile de comportări neştiinţifice în ce priveşte distribuţia banilor publici se ascund comportări mai puţin avuabile şi foarte pământeşti: este vorba de mulţi, foarte mulţi, dolari pe care grupurile de interese îi doresc şi pentru care şi-au deschis birouri ad-hoc la Washington: „Nu există nici o îndoială că aceste grupuri având cel mai mare număr de „lobişti" obţin cel mai mare succes în atribuirea celor mai multe fonduri maladiei pe care ei o reprezintă", afirmă un reprezentant anonim al acestor grupuri.

Se adaugă mărturisirea unui alt reprezentant al acestor grupuri de presiune – care-şi doreşte, la fel, anonimatul, care afirmă că fondurile se vor duce acolo unde congresmenii cunosc mai bine boala cu pricina sau acei care au cunoscut-o pe propria piele; „DE ACEEA NE STRĂDUIM – spune acesta – SĂ ADUCEM PACIENŢI CARE SĂ DEPUNĂ MĂRTURIE şi, prin aceasta să-i DETERMINĂM PE CONGRESMENI SĂ NE ÎNŢELEAGĂ MALADIA PENTRU CARE LUPTĂM".

De pildă, cancerul este înţeles – şi temut de toată lumea inclusiv de parlamentari – în timp ce lupusul eritematos este o devastatoare suferinţă aproape neştiută.

Directorul NIH şi directorii institutelor au depus mărturie într-o serie de cazuri în care directivele parlamentarilor „distorsionează" procesul stabilirii priorităţilor deoarece ei nu permit NIH-ului să ajusteze

(continuare în pag. 8)

D. MIHAIL

(urmare din pag. 7)

*(**POLITICA...**) dotarea financiară în funcţie de succesul probabil al fiecărei probleme de sănătate şi nu cântăresc corect ponderea cercetării fundamentale pentru progresul pe termen lung.

Şi fiecare se întreabă dacă mâna dreaptă a împrăştierii banilor în cadrul NIH ştie ce face stânga. Directorul fiecărui institut NIH – şi sunt vreo două duzini – decide unde trebuie să meargă dolarii destinaţi cercetării – de multe ori fără să ştie dacă nu există cercetări paralele în alte institute – deşi o îmbinare a eforturilor între diferitele centre s-ar solda cu mai multe şanse de succes şi economii.

Kristina Napier atrage atenţia asupra unui alt aspect: marile progrese în medicina Statelor unite din ultimele 6 decade au fost rezultatul politicii unice a Americii care a PERMIS OAMENILOR DE ŞTIINŢĂ SĂ HOTĂRASCĂ UNDE TREBUIE SĂ MEARGĂ BANII DESTINAŢI CERCETĂRII!

Procesul poartă şi un nume: „investigator – initiated research" sau, pe româneşte „cercetare declanşată de cel care o face", intrată în istorie în anii 30, când congresul a mandatat Institutul Naţional de Sănătate să se „dedice problemelor vremii – maladiile infecţioase şi cancerul".

Succesul s-a datorat faptului că cercetătorii au renunţat să încerce orbeşte descoperirea unui medicament şi să stabilească procesele subiacente, celulare ale maladiilor, pentru că „numai cunoaşterea – şi nu doar dorinţa-i-ar putea duce la soluţii pentru că această cunoaştere le-ar putea asigura baza soluţiilor terapeutice".

Dovada?

Cercetările fundamentale pe bureţi de mare au dat cercetătorilor o înţelegere fundamentală a procesului inflamatoriu care duce la artrită.

Cercetări ale unei specii de crabi au deschis calea diagnosticării unor maladii bacteriene gram-negativ la om. Studiile asupra veninului de şarpe au dezvoltat drogurile destinate infarctului de miocard.

O descoperire făcut de cercetări stomatologice au dus la un progres major pentru diabetici.

Dolarii destinaţi cercetărilor, astfel declanşate, s-au tradus într-o uluitoare salvare de vieţi, economie de bani destinaţi îngrijirii sănătăţii şi alinării infirmităţilor: citim în prestigioasa revistă medicală – *New England Journal of Medicine* – că utilizarea ţesutului plasminogen activator determină, pentru fiecare 1000 de pacienţi trataţi, o economie de 4,5 milioane dolari!

Dar presiunea grupurilor de interese asupra alocării banilor ameninţă acest „proces ştiinţific fenomenal".

De aceea – ţinând seama de ceea ce s-a întâmplat în anii 80-90 – când alocarea pentru anumite maladii a fost mai mare de cât creşterile totale ale bugetului NIH – s-a ajuns la reducerea dotării pentru alte programe.

Rezultatul?

Nu toate merg bine în domeniul cercetării medicale şi K. N. , ne dă câteva exemple: cercetările pentru SIDA obţin o dotare mult mai importantă per deces de cât maladia cardiacă ucigaşul nr. 1 din USA; agresivitatea grupurilor de presiune în funcţie de interesele anumitor grupuri legate de anumite maladii au politicianizat procesul distribuirii fondurilor şi de aceea sunt subfinanţate cercetări care se ocupă de prezenţa cadmiului în tutun care pare să mărească riscul osteoporozei la femeile fumătoare etc.

Soluţionarea acestor distorsiuni ar putea fi şi „crearea unor noi canale de comunicare atât între donatorii banilor – adică bărbaţii şi femeile Statelor Unite; între cei care folosesc aceşti bani – institutele de cercetări – pentru a se evita cercetările paralele – de pildă; între cei care-i alocă – congresul în speţă – şi cei care-i solicită; dar şi între mass-media şi centrele de cercetare.

În ce ne priveşte multe din deficienţele semnalate în activitatea cercetărilor din domeniul medicinii se vor regăsi şi în România mai ales din pricina PATOLOGIEI POLITICII ale cărei efecte sunt mult mai accentuate la noi.

Despre acest aspect vom încerca să spunem câteva vorbe deşi patologia politicii are efecte nefaste în toate sectoarele de activitate în România post-decembristă. Sau, mai corect spus, neocomunistă.

IN MEMORIA: PETRE VANCEA şi SIMION GHINEA – „FOTOGRAFII MIŞCATE"

Cum se află scris pe ultima copertă a revistei noastre, Simion Ghinea, legionar, a fost fondatorul şi primul director al acestei publicaţii.

Dar numele lui a pătruns în cultura României cu mulţi ani înainte, atunci când, în 1979 (de fapt în 1942; n. red.), apărea la Editura „Scrisul Românesc" – Craiova, o carte frumos editată, lucru neobişnuit atunci, reproducerea unei suite de conversaţii, dominată de un curaj mânuit cu dibăcia a doi spadasini pricepuţi şi care-şi apărau gândurile şi ideile împotriva unei haite duşmănoase care chiar dacă nu ştia a mânui spada se folosea din plin de alte mijloace contondente.

„FOTOGRAFII MIŞCATE" – acesta-i titlul cărţii – nu a trecut neobservată de vânătorii de cărţi bune şi-mi amintesc că librăria de unde-mi târguiam cărţile – pe vremea aceea aveam cu ce, dar nu prea aveam ce cumpăra – mi-a dat-o de sub tejghea – aşa cum am căpătat şi cele trei vol. ale antologiei poeziei româneşti – în colecţia BPT – care a fost retrasă şi topită pentru că autorul antologiei, Nicolae Manolescu, introdusese şi trei poezii semnate de Radu Gyr.

Convorbirile erau nu doar curajoase ci mai ales foarte actuale – şi au rămas la fel şi astăzi – iar dacă ţara ar fi fost condusă azi – de

(continuare în pag. 10)

dr. D. M.

Oameni şi şobolani

În cheamă Bruce Colvin.

Dar i se spune „rat man" – omul şobolan.

Are 36 de ani; este biolog – specialist în rozătoare – de unde i-a venit şi porecla şi a fost angajat să combată şobolanii cu prilejul construirii unui tunel – (central artery tunel project) – a cărui construcţie a durat 10 ani la un preţ de 5 miliarde de dolari – adică valoarea împrumuturilor făcute de regimul Iliescu-Năstase în decurs de un an (Dacă vor rămâne la putere – cum ne-au propus şi s-au lăudat 8 ani atunci vom bate spre 50 de miliarde de dolari şi vom avea, probabil soarta „glorioasă" a Argentinei).

Acum ne interesează, însă, contracararea acţiunile nefaste a şobolanilor dat fiind că odată cu distrugerea aşa zişilor câini „comunitari" au dispărut singurii adversari valabili, conştiincioşi, care nu costau nimic şi-şi făceau treaba cum se cuvine nu precum angajaţii domnului Halaicu, Lis, Năstase, Băsescu sau alte panarame.

Primul pas,-ne învaţă Bruce Colvin, este recensă-mântul rozătoarelor; distribuţia lor de-a lungul zonei inventariate – în cazul dat de-a lungul construcţiei – deşi nu construcţia hrăneşte ci gunoaiele – lucru ştiut în România de pe vremea când cea mai mare concentraţie de rozătoare se afla în cartierul ciocoilor noi – zis al primăverii – deoarece acolo nu existau câinii vagabonzi, nu existau case dărâmate şi, mai ales, lumea avea ce mânca. Din belşug. Se ştie că în acele vremuri – ca şi azi, de altfel, conducătorii de stat şi de partid, adică fiii aleşi ai poporului, erau „scoşi în afara nevoilor materiale" (Lucru vădit azi prin dublarea greutăţii, într-un singur an, a miniştrilor şi parlamentarilor).

Aşadar – în ce priveşte guzganii cu două picioare, Colvin a stabilit să se distribuie cutii de gunoi – concomitent cu seminarizarea populaţiei în ce priveşte utilizarea lor; inspectori municipali au trecut din poartă-n poartă sancţionându-i pe cei ce violează codul sanitar; iar muncitorii au fost obligaţi să-şi ia masa numai în locuri dotate cu butoaie ermetic închise pentru adunarea resturilor.

Aşadar, contează CURĂŢENIA!

Dar şi mai mult contează OTRAVĂ. Şi, mai ales, DEMITIZAREA şobolanului – pentru că există atâtea false informaţii şi aşa de multe mituri – precum existenţa a milioane de guzgani ascunşi la mulţi metri sub pământ; că ar exista mai multe soiuri, că ar fi uluitor de deştepţi – chiar mai „pişicheri" decât politicienii.

Ei, nici chiar aşa!

Nici nu călătoresc sute de kilometri: limitele teritoriale ale şobolanului se află acolo unde găseşte mâncare şi adăpost. Nu s-a văzut, până acum, nici unul care să-şi facă buletin de populaţie la Tg. Mureş ca să capete 30 milioane de lei pe lună, diurnă, precum dl Pleşu, având el şi păpică – la cantina Senatului, - şi adăpost chiar pe şoseaua Kisselef.

Şi nici nu trăiesc ca parlamentarii zeci de ani oploşiţi în fotolii călduţe dat fiind că speranţa de viaţă a şobolanului nu trece de 6 luni. Dar femelele sunt suficiente pentru a nu le tulbura demografia dat fiind că cei 35 de copii pe care-i produc anual sunt suficient pentru a ne cauza multe necazuri.

Nici aşa de mari cum se vorbeşte: 250 gr. greutate şi o lungime, cu coadă cu tot de 20-35 cm.

Nu sunt luptători redutabili – decât atunci când sunt încolţiţi; muşcă copiii care dorm dacă pe lângă ei se află ceva mâncare. Deşi primejdioşi – nu sunt INVINCIBILI. În nici un caz nu sunt duşmani imbatabili. De aceea nu trebuie să vă temeţi nici de PSD, nici de alte litere mari din alfabet – indiferent cum sunt ele asamblate,

De aceea suntem datori să ne însuşim programul „oraşului fără şobolani" stabilit de biologul german – HANS TELLE, acum vreo 20 şi ceva de ani: fără şobolani înseamnă o infestaţie de sub UNU LA SUTĂ.

Adică la 100 de locuitori maxim un şobolan. De aceea trebuie redus Parlamentul la o singură cameră şi numărul parlamentarilor maxim 200.

Problema centrală este cea a comunicării: „educarea publicului – oamenii de ştiinţă trebuind să spună publicului cum se folosesc tehnicile de combatere iar Guvernul să spună cât s-ar economisi prin reducerea numărului de şobolani, indiferent de numărul de picioare".

Fireşte – ţinta „fără şobolani" nu-i un lucru uşor.

Nici dacă s-ar face modificări ale constituţiei - ; nici dacă s-ar institui lista uninominală; nici dacă ar dispărea una dintre Camera. Pentru un motiv simplu: se va menţine lista „guzganilor" care au copiat, de ici de acolo textul primei Constituţii.

Totuşi, dacă am realiza controlul gunoaielor şi canalelor s-ar putea realiza lozinca „orice şobolan este un şobolan în plus".

Am greşi dacă i-am socoti doar inamici: biologul nostru afirmă că „ceea ce v-ar surprinde este faptul că eu sunt preocupat de rozătoare la cele două extreme: una este ameninţarea sănătăţii publice iar cealaltă – care joacă un rol deosebit în menţinerea ecosistemului ţine de faptul că şobolanii sunt o pradă pentru ceilalţi prădalnici".

El se află la baza lanţului cărnii pentru multe alte animale.

Cum vă închipuiţi că s-ar putea crea un lanţ de case, colecţii, ferme şi fermuliţe, fabrici şi făbricuţe dacă nu ar exista masa ascultătoare a şobolanilor?

De aceea Colvin a vrut să afle care este legătura între pradă şi prădător: studiul s-a axat pe „bufniţa de hambar" ucigaşă a şobolanilor ce se află pe cale de dispariţie.

Trebuie să se răspundă la cel puţin două întrebări:

Cât mănâncă bufniţa şi

Cât de primejdioase sunt, pentru bufniţe, rozătoarele intoxicate cu substanţele folosite pentru eliminarea lor.

Este la fel de dificil cu stabilirea ecosistemului – „corupt-

febr. 2004.

(continuare în pag. 11)

Ion BIOLOGUL

(urmare din pag. 8)

* **(IN MEMORIAM...)** oameni înţelepţi atunci pe masa lor de lucru ar fi trebuit să se găsească şi să fie în continuare fragmente cel puţin, din schimbul de idei, din soluţiile propuse şi din nefericirile profeţite de Simion Ghinea şi profesorul de oftalmologie Petre Vancea. Precum se ştie buna parte din conducătorii acelor vremi erau – ca şi mulţi dintre cei de azi, analfabeţi funcţionali – adică deşi ştiu să citească nu deschid niciodată vreo carte – (ceea ce nu înseamnă că nu se află printre parlamentarii ţării – adică cei ce ar trebui să tocmească legile ţării şi analfabeţi reali).

Pentru un cititor, chiar mai puţin avizat, cuvintele lui Simion Ghinea din prefaţă ar fi trebuit să-l îndemne la lectură, ca să zic aşa, cu condeiul în mână – (aşa susţinea Mircea Eliade că trebuie citite cărţile fundamentale) – pe cel ce vrea nu să se „distreze" (un cuvânt pe care-l detest), ci să se lumineze.

Iată-le: „medicul – (vechea denumire de vraci îi defineşte sfera de activitate) – este vrăjitor, în sensul bun al cuvântului. Alungă „DUHURILE RELE"; orbilor le da VEDEREA, (adică elimină „piloţii orbi despre care ne-a vorbit cândva acelaşi Mircea Eliade), le spune: „Să-şi ia patul lor şi să umble, PARALITICILOR, muribunzilor le oferă şanse până în ultimile clipe de a nu se lasă copleşiţi de spaime în faţa iremediabilului şi de a SPERA".

Dar nu ar trebui să fie asemenea medicilor şi cei care-şi asumă sarcina vindecării relelor unei comunităţi bolnave, sărace dar mai ales sărăcită, înfricată şi temătoare, precum cea din României de azi?

Temele conversaţiei au cuprins teritorii numeroase şi diferite iar recitirea lor, şi se pare, azi, cu mult mai interesantă şi fructoasă decât acum un sfert de veac: pentru că există, apriori, posibilitatea împlinirii acelor proiecte care atunci era primejdios să le lansezi. În plus atunci puteai să te ascunzi şi să-ţi piteşti neîmplinirile în spatele în spatele „vremurile care ne-ar fi cotropit". Azi, atari justificări sunt mai greu de acceptat.

Aşadar, convorbirile se vor axa pe „concepţia doctorului, teoretică şi practică, activitatea sa dinlăuntrul şi din afara ţării, gânduri despre viaţă şi lume, locul său în ştiinţa şi cultura României – alături de o serie de discuţii incidente sau adiacente – precum parazitismul ştiinţific, locul cercetării, cauza multor neîmpliniri etc."

Dar, astăzi, mai sunt interesante atari teme?

Ca să pricepem şi sensul acestei tardive recenzii, dar şi al amintirii celor doi oameni, deosebiţi cărturari rătăciţi într-o lume ce le era cu totul ostilă, să deschidem această „carte frumoasă" ca port, dar mai ales neobişnuită pentru acei ani – în ce priveşte ideile vehiculate.

Profesorul Vancea stabileşte, înainte de a analiza ceva, o definiţie a obiectului în discuţie şi fiind vorba despre „problemele civilizaţiei moderne" afirmă că sub această vocabulă se află înscrise „totalitatea valorilor materiale şi spirituale create de omenire" stabilind că sunt „domenii ale culturii etice, politica, economia, tehnica şi ştiinţa dar şi activităţile artistice".

Şi, pentru că Simion Ghinea semnalează existenţa unei opoziţii între „cultură şi civilizaţie" – doctorul îşi completează definiţia afirmând că în timp ce CULTURA este formată din totalitatea valorilor spirituale CIVILIZAŢIA reprezintă valorile materiale".

Conversaţia celor doi seamănă cu întâlnirea dintre un fir de iederă şi substratul pe care se caţără ca să ajungă cât mai aproape de soare, cât mai aproape de cer, ţinta ei fiind o mai bună înţelegere a locului pe care omul trebuie să-l ocupe în creaţia lui Dumnezeu pentru a fi ceea ce biserica noastră susţine: ASEMENEA CREATORULUI!

De aici discuţia asupra „locului dominant al tehnicii şi ştiinţei în civilizaţiei"; asupra afirmaţiei lui Kant care susţinea că „principiul mişcător al istoriei universale este IDEEA de LIBERTATE" – care susţine S. G. „este departe de a fi cucerită de om" – afirmaţie valabilă şi azi dar mai ales în contextul dictaturii comuniste din anii 70; a rolului spiritului speculativ – dispreţuit şi chiar duşmănit susţine S. G. a cărui „cenzură" – îl completează doctorul – pune „frâu îndrăznelii de a crea ipoteze; iar această cenzură sterilizantă nu este folosită doar de spiritele simpliste" ci şi de oameni „precum Goethe, Kant şi Newton".

Dată fiind această situaţie cum ar trebui să ne comportăm?

Răspunsul celor „complici" este mereu valabil: „Omul de ştiinţă al cărui efort ţinteşte legile naturii şi stăpânirea acestuai (noi am spune „înţelegerea şi colaborarea" cu ea) fiind, cum spunea Heisemberg „un legiuitor – operaţie ce ar trebui să o înceapă legiferându-se pe sine".

„Pentru că deşi aparţine unei naţiuni, unei familii – şi deci unei anume culturi – există o intereacţiune constantă între lumea înconjurătoare şi el, ceea ce va determina concepţia pe care şi-o face despre viaţă şi lume", observaţie pe care, dacă o situăm în timpul acela şi încercăm să descifrăm ceea ce se află înscris în filigran, vom înţelege şi mai bine completarea ce urmează.

Este vorba de „migrarea oamenilor de ştiinţă către puternicul centru de atracţie constituit din Statele Unite ale Americii fapt cu un deosebit impact atunci dar actual şi azi, în 2004.

„Există mai multe motive – afirmă P. V. ce determină acest lucru:

- conştiinţa teoretică a întinderii cercetărilor ştiinţifice actuale care au cuprins şi spaţiul cosmic;
- semnificaţia circulaţiei ideilor pe plan mondial şi stadiul actual al ştiinţei în care emulaţia tinde să înlocuiască concurenţa;
- necesitatea unui permanent schimb de experienţe impuse de conştiinţa morală a omului modern;
- potenţialul fiecărei naţiunii ce a devenit insuficient pentru soluţionarea problemelor din zilele noastre;
- şi ceea ce nu trebuie neglijat – orgoliul naţional.

Omul politic trebuie să caute cauzele care determină emigrarea creerelor şi mai ales posibilitatea înlăturării acestora.

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 9)

*(**Oameni...**) corupător": un „Parchet Anticorupţie" nu ar putea nimici
întregul ecosistem nimicindu-şi astfel şi justificarea existenţei lui?

În ce priveşte relaţia bufniţe-şobolani treaba a fost la fel de dificilă ca în cazul surprinderii în „flagrant" în domeniul corupţiei: este greu să prinzi bufniţe; este greu să să le dotezi cu microfoane – (numai aşa pot fi urmărite, ele fiind noctambule); sunt foarte discrete şi uluitor de înţelepte. Ne-au recunoscut autovehicolele, dispăreau când ne auzeau vorbind – dar nu şi atunci când vorbeau fermierii). Singura diferenţă: nu aveau printre noi complici, informatori sau alte facilităţi aşa cum au grangurii corupţiei!

Colvin a reuşit: a aflat următoarele:

1. – rareori bufniţele se alimentează din propria curte; ele preferă terenul ierbos, la o milă sau două distanţă de casa lor;

2. – se hrănesc mai ales cu „meadow-mouse" (şoarecele de pajişte") – deşi, uneori, mai înhaţă şi câte un şobolan tânăr.

Aşadar, nu poate fi combatant valabil anti-şobolani!

„Oamenii, afirmă biologul nostru – se gândesc adesea la soluţii simpliste: să importi prădători ca să rezolvi problemele". La noi s-a încercat cu fanarioţii, „galiţienii", ruşii, turcii şi alte seminţii dar problemele au rămas – sau, pe măsură ce experienţele se înmulţeau, problemele la fel – plus că se lărgeau.

Responsabilii?

Oamenii. Pentru că îşi lasă gunoaiele pretutindeni.

Iar şobolanii sunt animale interesante pentru că s-au adaptat bine cu lumea oamenilor, pe tot globul, profitând de slăbiciunile, prostia, fudulia şi lipsa lor de informaţii.

Fundamental sunt specii cu o strategie de succes: un potenţial reproductiv ridicat; abilitate în capacitatea de colonizatoare; dar şi în cea de supravieţuire în condiţii precare.

Singurul meu avantaj, susţine Colvin, este că eu cunosc strategiile lor în timp ce, sper, ei nu le cunosc pe ale mele.

Şi mai am o speranţă: că, spre deosebire de relaţiile dintre corupţi şi corupători, ei nu au încheiat un pact de neagresiune, nici cu motanii procuraturii, nici cu şoriceii Poliţiei, nici cu bufniţele nopţii judiciare.

„Mlaştina!"
- fragment din comunicarea lui Nicolae Iorga, - şedinţa din 24 iunie 1916 – a Academiei Române. -

De această cultură occidentală, revoluţionară, impie, cu tendinţa spre lux şi viaţă destrăbălată, dezrădăcinată din tradiţie fără a fi prins rădăcini în moralitatea modernă, erau mulţi însă care nu se bucurau. Încă de atunci se proclama cu glasul iritat al satirei o decădere a moravurilor. Subt acest raport, al unei europenizări superficiale fără nici un efect asupra conştiinţei şi a inimii, prin dascăli străini, prin lecturi fără alegere şi prin frecventarea ofiţerilor armatelor de ocupaţie, germani şi mai ales ruşi, care intrară din nou în principate la 1789, ca să rămâie, unii din ei, şi până la 1793, - îşi făcea apriga critică în versuri un grec pe care-l cunoşteam până acum numai printr-o bucată de laudă închinată, la 1789, lui Vodă Mavrogheni, al cărui Comis Mare, era, Alexandru Calfoglu.

Biblioteca din Huşi posedă şi ea un exemplar din broşura lui, de un aspect elegant, fără loc de tipărire – „**Poezie morală a vestitului Alexandru Calfoglu, Constantinopolitanul, către nepotul său din Bucureşti, aflată în Constantinopole, în anul 1897, se publică spre folosul de obşte"**(s. red.).

Deci, un nepot al lui Calfoglu – nu i se dă numele – vine în aceste locuri de îmbogăţire pe care el însuşi le cunoştea dintr-o dureroasă dar poate răsplătitoare experienţă. Tânărul cere să fie informat, luminat, condus şi fiindcă unchiul e poet, pe calea înfloritâ, fie şi cu floare de spini a criticii, a poeziei. Deşi bătrân şi obosit va încerca să zugrăvească această „minune", acest „monstru" al „Valahiei". Va spune adevărul chiar de va scandaliza pe vreunul, pentru care dinainte îşi cere iertare.

Ţara Românească e, spune el cu cinism, o vacă de muls pentru străini, „o vacă chioară cu ugerul doldora de lapte, mare şi lat. Deşi are văcari aleşi, ea-şi dă blând ugerul oricui... Orice străin află adăpost acolo şi se opleşte în voie pe şesurile vitei..."

În dreapta şi în stânga stau doi care pândesc; înţelegem Austria şi Rusia. Văcarii fac ce pot. A fost unul îndrăzneţ, deşi neînvăţat, care a pierdut-o şi a pierit; înţelegem pe Mavrogheni. „Eroul" de acum, Mihai Şuţu, face şi el ce poate.

Moravuri nu există în acest belşug neapărat şi năvălit din toate părţile. Ţăranul este prăpădit de boierii din neamul său, care, prin judecăţi îndelungate şi pline de curse, îi răpesc moşiile. Se găseşte oare cineva ca să osândească pe înaltul dregător pentru că a dezbrăcat văduva şi orfanul? Doar Dumnezeu dacă ţine sama nelegiuirilor! Judecătorul e plătit aşa de-i ajunge, cu luxul obştesc, doar pentru „ciubuc şi cafea"; pentru rest fură. Sentinţele nedrepte sunt pecetluite de Domn, care-şi spală mâinile: „veţi vedea voi".

„Valahii nedreptăţesc pe valahi", scrie indignat străinul; „ca pe duşmani îi tiranisesc; pedepsesc pe cei de un sânge cu dânşii, şi de loc nu-i doare.

Noroc de domni, care, întrucât nu sunt înşălaţi, apără pe săraci căci altfel s-ar lua şi sufletul.

Clerul nu e mai bun, după socotinţa criticului. Sunt tot ţărani beţivi, fără nici o învăţătură. Stăruinţa unui Văcărescu, unui Cornescu ajunge pentru sfinţirea lor. Protopopii, adevăraţi „seimeni", îşi cumpără slujba pe

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 6)

Aqua ... forte (I)

* Trupul obosit se înviorează prin odihnă, sufletul cu rugăciune;

* Canoanele sunt practici spirituale cu regim de post şi rugăciune menite să devină obişnuinţe, care, prin mijlocirea Duhului Sfânt să-i schimbe omului comportamentul, îndrumându-l, în baza moralei creştine, pe drumul trăirilor sufleteşti cât mai umane pline de binefacere şi înţelepciune;

* Credinţa ca şi caracterul şi eroismul, se evidenţiază prin fapte;

* Suferinţa întăreşte credinţa, nepăsarea o diminuează;

* Cine crede în Dumnezeu are nevoie şi de sfinţi;

* Mântuirea nu este un moment, un eveniment întâmplător ci o cale lungă, un drum pe care ni l-a arătat Hristos în postura de om, de aceea a şi fost trimis de Dumnezeu oamenilor să le fie exemplu real de trăire a vieţii pământene;

* Drumul mântuirii e greu, anevoios cu amăgiri şi deznădejdi. Totul e să rabzi deoarece acel ce-şi găseşte mulţumirea în suferinţă, în luptă cu sine însuşi este fericit prin mulţumirea pe care i-o dă propria lui conştiinţă;

* Iubirile mari sunt tăcute, ele nu se aud fiindcă nu se mărturisesc numai se simt ca un ecou nobil şi sfânt în privirile umezi ale ochilor ce-şi deplâng amintirile duioase ale unor idealuri ce nu mai sunt şi nici nu se mai pot stinge niciodată;

* Valorile în general: cele materiale, inclusiv cele spiritual-umane cresc în timp în măsura în care ştim să le apreciem şi să ne folosim de ele.

Aforisme definitorii şi îndemnuri comportamentale:

* Modestia nu e tangibilă cu orgoliul;

* Spiritele mari se impun prin comportament, prin demnitate, prestanţă, mărinimie şi generozitate; cele mici, fiind conştiente de complexul lor de inferioritate care le stăpâneşte, lipsiţi şi de „modestie", se confirmă prin mijloace imorale trădându-şi caracterul infam şi făţărnicia de care nu se pot debarasa din lipsă de voinţă cât şi din cauza unui sadic orgoliu;

* Renunţarea este o slăbiciune, o neîncredere în posibilităţile pe care le-am avut la conceperea unui scop, a unui ideal, fie el chiar intuit formulat şi adjudecat cu atâta perseverenţă în luptă cu noi înşine. Ea poate fi şi un preţ neînsemnat primit uşor pentru o realizare mică, probabilă şi chiar falsă, nefolositoare mulţumirii noastre sufleteşti;

* De aceea hotărârile luate în fugă („graba strică treaba"), de multe ori apar ca o laşitate ce ne ştirbeşte personalitatea marginalizându-ne în aşa măsură încât prin descurajare şi frică de neputinţa noastră să nu ne mai putem continua activitatea pe care am dorit-o la început cu atâta ardoare;

* În concluzie, putem spune că renunţarea este o autodegradare şi e bine să o evităm;

* În alte cazuri, renunţarea poate fi şi înţelepciune potrivit condiţiilor prielnice care ne apar necesare pentru reuşita unei acţiuni pe care suntem obligaţi să o îndeplinim păstrându-ne, astfel, demnitatea personalităţii faţă de noi înşine şi faţă de societate.

Aqua ... forte (II)

* Războiul este o crimă înfiorătoare cu aspecte hienice pline de teroare, vandalism şi tâlhărie. Şi... când cugeţi că... pe ele se ridică eroismul, şi tot pe ele se clădeşte istoria... cultura! Civilizaţia?! Vai, vai! câtă ipocrizie!

* Oboseala cauzată de indispoziţie intelectuală o suportăm mai greu decât o insomnie provenită din orice alte cauze, inclusiv parfumul florilor ce te îmbată împreună cu adierile ademenitoare ale zeifirilor seara şi clipocitul izvoarelor sau imaginile producătoare de extaz din grădinile înflorite ale lunilor de primăvară;

* Succesul este în general o dorinţă dar şi izvorul hărniciei faptelor noastre ce ne dau mulţumirea împlinirii lor;

* Corupţia este degradantă şi-l face pe om infam, dar înavuţit pe toate căile; machiavelic fără scrupule, nemilos ca şi un cioclu, fără sensibilitate şi sentimente, fără mărinimie şi milă, dezgustător până la scârbă, dar scump îmbrăcat, plin de sine, fără caracter, cu ţinută de fariseu, mândru, umflat şi saturat de vicii ca şi un cadavru putred descompus, mirositor şi ciuruit de viermi;

* Virtuţile sunt trăiri interioare, valori convenţionale, apreciate şi recunoscute ale unor comportări ce îşi au originea şi se răsfrâng în principiu de conduită şi demnitate personală, mereu vie, în continuă devenire, fără orgoliu şi fără ipocrizie;

* Perseverenţa în muncă presupune o voinţă puternică, un interes continuu, un scop precizat definitiv, clar şi realizabil, susţinut de un caracter matur, bine format, nobil şi generos;

* Virtuţile morale („smerenia, bunătatea, dreptate, blândeţea, cumpătarea, bărbăţia, înţelepciunea, răbdarea, iertarea, înfrânarea poftelor stricăcioase şi a patimilor vătămătoare"), umanismul, iubirea, sacrificiul etc. nu au hotare;

* Moartea este inerţie veşnică, inconştienţă! Viaţa?... mişcare în plină devenire, conştientă, dar fără veşnicie;

* Războiul ca organizare şi practic vorbind este barbarie, terorism, vandalism şi tâlhărie, în orice caz nu aduce bine;

* Răutatea este o disfuncţie morală a conştiinţei;

* E mai cinstit să ceri şi să nu primeşti binefacerea decât să dai şi să-ţi regreţi generozitatea.

(urmare din pag. 11)

*(„Mlaştina...") bani şi caută să-şi răsplătească asupra bieţilor popi, pe care-i bagă în fiare şi-i târăsc pe uliţi. Având grija păcatelor faţă de morală, a deşgubinelor – nu dă numele, dar zugrăveşte lucrul – ei văd pretutindeni o călcare de canoane, care trebuie plătită în mâinile lor lacome: de aceea gem temniţele de femei şi fete cinstite cărora li se însemnează afaceri urâte pentru a le globi.

Mitropolitul, un străin, nu plăteşte mai mult decât subalternii săi. Simigiu de obârşie, călugăr de faimă rea, linguşitor şi „învăţat ipocrit" el împarte, din motive de corupţie, slujbele de preoţi şi chiar episcopiile. „Linguşitor a trei Domni, lângă al Grenenelor, a răpit cârja Mitropoliei".

E, desigur – comentează Nicolae Iorga - , o nedreaptă caracterizare a acelui harnic Vlădică iubitor de cultură care a fost pe vremea lui Mihai Vodă Şuţu, cel de-al doilea Filaret.

Şi critica merge mai departe, atingând întreaga Biserică Răsăriteană, care, dispreţuind oamenii de valoarea unui Evghenie Bulgaris, se lasă cucerită de pierzătoarele idei catolice, aduse de vântul, pretutindeni năvălitor al Apusului.

Trecem acum la cei de sus. În general, toată această societate suferă de o lipsă de caracter şi de sinceritate pe care autorul n-o recunoaşte la grecii săi, ori şi dacă s-ar găsi la aceştia, cum spun localnicii atunci ucenicii şi-au întrecut învăţătorii. „Ei spun că doar Constantinopolitanii ne-au învăţat odată, dar întrec aşa de mult pe dascălii greci".

„Fără interes nu e nici un prieten", spune el, „crucea se înnează la trecerii Dunării". „Prietenul de-ţi va spune bună ziua fără interes, crede că a făcut o greşeală sau cred că e o ruşine. Fiecare poartă o mască de maimuţă şi înşeală pe mici şi pe cei mari, unde vrea să răzbată".

Linguşirea e calea pe care se ajunge, şi trufia impune pe om. „Sal, butcă, mulţi robi şi samuri dacă porţi, îţi faci zeci de mii de prieteni şi înaintezi unde vrei... Îţi fac curte, te numesc beiu, lumina mea...

Lumea se pleacă până la pământ înaintea celui ce are intrare la Curte; şi orice meşteşugar ce a purtat, odată, caftan nu se mai întoarce la lucru.

Dar să nu se încreadă nimeni în aceste trecătoare dovezi de dragoste. Ele dispar odată cu favoarea domnească. „Nerecunoştinţa nepretenească e caracterul Valahiei. Nu eşti pentru prietenul tău un om, ci „copoiul cu care se prinde iepurele". Omul e în stare să-şi ia înnapoi şi darurile când nu mai însemni nimic pentru interesul lui! Dregătoriile se urmăresc pentru singura fiinţă sau pentru câştig. Judecătorii ştiu doar „cinci cuvinte de drept" şi se cred Soloni, Licurgi. „Vine dreptatea, legată, la mezat".

Viaţa obişnuită n-are nici o muncă, deci nici o adevărată plăcere. Stau „ca nişte curcani pe saltele", având în faţă pe „ciocoiul cu ciubuc şi dulceaţă"; la o bătaie din palme aleargă robi ţigani de cea mai ticăloasă speţă: bucătari, slugi, „dimoni negrii".

Principala distracţie ai luat-o de la străini, „ale căror scăderi le imită, dar nu le văd cele bune". E jocul de cărţi, cu toate variaţiile lui pe care le vom vedea îndată.

Astfel mai este pentru aceşti „sardanapali în toate" o singură plăcere: a mesei, a mesei mari, cu oaspeţi mulţi, din locuri străine. Le place „orice mincinos, şarlatan", orice mucalit, orice „farfara ciudată". „Le place Frânc, Neamţ pentru petrecere, şi francezul luminat, libertinul fără evlavie.

Acum se dă tabloul copiilor, tinerilor care cresc în acest mediu delene, nesupunere şi lipsă de caracter. „Învaţă zece ani o vorbă, două elineşti şi tot atâţia ani la francez cinci cuvinte franţuzeşte. Socotindu-se ucenici ai filosofilor ei citesc cu pasiune romane franţuzeşti, devin tineri romanţioşi, cunosc pe Lucian, vorbesc numai de „Mirabeau, Rousseau şi Voltaire", chiar dacă nu i-au citit, nu ţin posturile, nu merg la biserică, se întreabă dacă mai e ceva după moarte, râd de bieţii buni boieri săraci.

Moşiile nu şi le-ar căta pentru nimic în lume: le arendează la „arentasoi" – pe câte 6-7 ani. Apoi, plimbându-se coconaşul ca un bizadea înfăţişându-se ca un „coconaş procopsit" pe lângă dame, - el pune să i se caute zestre, de mijlocitoare care spun, fetei, în taină, arătând însuşirile tânărului lor client – cuvintele sunt date pe româneşte - : „mare dar ai găsit".

După merite strălucitoare, viaţa conjugală începe ciudată. El, cu o sută de oameni pentru afaceri în anticameră, cere „tablă şi cărţi" – de joc, fireşte, şi începe „sindrofie de banc": faraon şi ghiordum. Acasă, femeia se trezeşte târziu: „nu e gata cuconiţa" – iarăşi se intercalează cuvintele româneşti – spune „dada", fată în casă, vizitatorului; Lipscani cu stofe aşteaptă afară: ei dau pe veresie ca şi „cei şapte, opt evrei", luând dobânzi mari şi sinete cu garanţia moşiilor; „cărţi, lux, risipă şi sardanapalism". Petrecerile se ţin lanţ, şi pentru ele se dau bani pe haine, pe mese – un stolnic anume fiind plătit pentru aceasta, - pe carate. Lăutarii cântă, la „balul nemţesc", danţurile nouă se învârt.

Pe când el merge după „havadişuri" sau „belele" la curtea ea se „plimbă în caleaşcă nemţească" la chindie, la „serian", la grădină cu o liotă de ţigani după dânsa, ori face vizite „la mama".

Totul ţine două, trei luni până se înteţesc creditorii. Atunci coconiţa fuge acasă de se plânge: „taică, mă tiraneşte; iubeşte ţigăncile şi mă urăşte pe mine; fără ruşine îmi spune: înglindiseşte-te şi cu alţii; el mănâncă, bea şi pe mine mă lasă în tovărăşie de tineri străini"; nu-i ia mantilă cu samuri, cu iacă lungă şi latâ, „binişul şi tatarca cu samur", cele optsprezece rochii ce-i trebuie în permanenţă ca să le împartă la fete, la doice şi la „dade", cele „zece dramuri de suliman". Dacă nu vrea ca fiica să meargă la Metropolit, socrul plăteşte datoriile şi ţine acasă pe cei doi uşuratici.

Deci nepotul este înştiinţat. Aici în Valahia nu e ţara economiilor, a modestului trai cu puţin, a desăvârşitei ascultări către bărbat. Bărbatul ascultă la Bucureşti. Dacă el se împotriveşte la un capriciu, fără să fie de neam mare, soţia aristocratică-i strigă măcar: „Sunt fată de căminar şi nepoată de clucer".

Îi va striga, - textul e dă din nou pe româneşte – „calicule, grecule, mojicule"; va fi amenințat să-l „gonească gol"; va fi întrebat de ce nu-şi ia o isprăvnicie să câştige; dacă va crâcni ceva, se poate să capete „un papuc în cap".

Şi unde se mai pune că, în această societate a „iubirile dobitoceşti", cu „amorezi" şi „metrese" se poate să dea tânărul grec de vreo bătrână fără dinţi, care, tot timpul caută în cutia cu bomboane şi joacă şi ea cărţile ca un bărbat.

Aceasta sunt binefacerile „moralei nemţilor şi ruşilor", ale căror scăderi se zic modă europeană. Şi încă „damele" din Bucureşti sunt geloase pe cale din Iaşi, ruşii fiind mai cocheţi, mai harnici la joc pe când vizitele corecte ale nemţilor din Muntenia plictisesc.

(urmare din pag. 10)

***(IN MEMORIAM...)**

La care excurs prof. Vancea adaugă o observaţie mereu valabilă, evident alarmantă pentru orice dictatură – dar mai ales pentru cea dominată de analfabeţii vremii şi anume: „am avut surpriza plăcută să aflu în discuţiile cu oamenii de ştiinţă de pretutindeni că aproape TOŢI consideră PRINCIPIUL LIBERTĂŢII de mişcare ca fiind esenţial pentru stilul de muncă al cercetătorului modern".

Sunt observaţii ce percutează cu tot atâta forţă în realitatea României de azi ca şi atunci şi iritând, cu certitudine, pe aşa zişii „stăpâni" dar mai ales pe rândaşii acestora.

(Aş fi curios să scotocesc în culisele SRI-ului – adică acolo unde zac arhivele celei mai criminale perioade din istoria ţării noastre, ca să văd cum s-au reflectat aceste observaţii critice în creerele „încremenite dogmatic" din acei ani. Iar în ce priveşte anii noştri „încremenirea – cum afirmă P. V. – se menţine pentru că ea este „fructul neştiinţei")

Şi nu spunea un alt „medic – Fr. Rabelais – că: „ignoranţa precede răul".

Iar „mănuşa" aruncată în duelul verbal al celor doi mentori va fi ridicată de SG care ne acceptă nici o altă scuză la modă atunci ca şi azi – „NU AVEM CONDIŢII OPTIME!" – ceea ce-mi aminteşte de o vorbă spusă de Theodor Rooswelt, la începutul veacului XX: „Să faci ceea ce poţi cu ceea ce ai acolo unde te afli!"

Răspunsul lui PV ni se pare doar parţial adevărat, ccând afirmă că „şi la noi sunt unii cercetători care se plâng de lipsa unor rezultate pozitive deşi în realitate este vorba de „sărăcie de idei" iar „o înzestrare, oricât de perfectă este ineficientă dacă este pusă la dispoziţia unor oameni neînzestraţi, nepregătiţi şi fără orizont ştiinţific".

Parţial corect.

Este adevărat că dacă vei da pe mână unui ignorant un automobil de formula unu nu va ajunge ncii unde – decât cel mult în decor – dar şi dacă i-ai oferi lui Schumaker o Dacie tip 1975 s-ar putea – cu tot „orizontul lui automobilistic" să rămână la start.

Dar, reluând citirea printre rânduri, vom înţelege încotro se îndrepta observaţia profesorului de oftalmologie: sistemul „dosarelor beton" care-i împingeau în spaţii incompatibile cu starea lor intelectuală pe fii şi fiicele unor părinţi care nici nu au fost, nici nu au avut şi nici nu au luat parte la nimic înainte de 23 August 1944.

Sistemul însă persistă. Nu în aceeaşi formă dar cu acelaşi efect: libertatea se care dispunem azi este beteagă; oamenii săraci, fie şi foarte dotaţi, nu vor ajunge acolo unde le-ar fi locul.

Mai ales dacă nu se va ţine seama de spusele lui SG când afirmă „că nimic nu se poate realiza fără pasiune. Că orice activitate umană presupune nu numai un sentiment de responsabilitate profesională ci şi patriotism – ba, aş putea spune, de orgoliu naţional":

Pasagiul notat în pagina 12 a ediţiei princeps, este deosebit de semnificativ pentru că după ce PV afirmă că la noi „poporul este informat de aparatul de stat în ce priveşte rezultatele cercetării ştiinţifice, afirmă că în ce priveşte organizarea şi îndrumarea activităţii în acest domeniu impedimentele vin din partea „birocratismului şi parazitismului ştiinţific". „Cercetarea ştiinţifică nu se împacă cu birocratismul iar acesta este duşmanul scopurilor noastre" în timp ce parazitismul ştiinţific – „această racilă a cercetării este împreună cu „îngrădirea cercetării" imorală. Este inadmisibilă ştirbirea meritului cercetătorului subteran prin formula parazitară a asocierii şefului catedrei sau secretarului de partid şi a oricărui altcuiva dacă nu a contribuit evident şi substanţial la munca raportată în lucrarea supusă judecăţii publice (...). NOI nu suntem împotriva cenzurii ştiinţifice când este vorba de înlăturarea unor erori evidente – (deşi eu cred că această înlăturare s-ar putea face cu mai mult folos după ce rezultatele au ajuns sub ochii tuturor celor avizaţi. Adesea erorile pot fi fructificate!).

Dar suntem total de acord cu sentinţa ce încheie această dezbatere: „ÎN ŞTIINŢĂ STĂPÂNUL ESTE ADEVĂRUL IAR VEHICULUL SĂU RAŢIUNEA".

În ce priveşte soluţiile propuse de cei doi sunt mereu actuale pentru că nici una din problemele cercetării nu au fost rezolvate iar de atunci TOTUL S-A AGRAVAT!

A rămas, ca şi atunci, dar mult mai extins, acelaşi feudalism ştiinţific în universităţi, institute de cercetare, uzine (câte mai există) manifestându-se prin uriaşe volume scrise de unii şi semnate de alţii, manuale plagiate dar vândute doar în beneficiul hoţilor – (ca şi casele furate în vremea comunismului), cadre universitare, membri ai Academiei miniştri şi alţii şi altele implicaţi în tot soiul de malversaţii care iau uneori aspecte criminale: acordarea, de exemplu, a unor diplome ce recunoşteau dreptul de a practica profesiunea de medic stomatolog unor indivizi care NU AU FĂCUT NICI O ZI DE PREGĂTIRE PROFESIONALĂ!

Şi toate acestea determină dezarmarea, descurajarea care va obosi spiritul cercetătorului, obligându-l să-şi părăsească chemarea".

Ne vom opri aici.

Pentru că nu putem face ceea ce ne-am dori: să vă citim şi să comentăm întregul volum pe care cei ce vor să-şi retonifice comportarea l-ar putea găsi, fie răscolind tarabele anticarilor, fie rafturile puţinelor biblioteci care-l mai au.

Veţi întâlni întrebări la care aţi găsit răspuns; dar şi dintre cele pe care nu le-aţi putut rezolva.

Nu lipseşte nimic din ceea ce ne-ar putea preocupa: cultura, civilizaţia, utilitatea şi primejdiile noilor instrumente, legăturile dintre filosofie şi ştiinţe, - toate fiind că ale cunoaşterii, dar şi locul nostru în această lume ce se află într-o criză evidentă.

Noi, cu vorba poetului, am dorit doar să vă dăm ideea unei lecturi creatoare.

Şi suntem convinşi că „FOTOGRAFIILE MIŞCATE" vor avea pentru unii dintre cititorii lor rostul unui adevărat cutremur intelectual.

Nu vă temeţi de el.

Nu va dărâma decât ceea ce trebuie demolat!

„MEXICANII" EUROPEI şi ai ISRAELULUI

Pe 22 Decembrie 1989 rromânul se revoltă „spontan". Sătul să mai fie slugă ideologiei marxist-leniniste, promovată de un alde Leiba Ogenştein(zis Leonte Răutu), Ghizella Vass etc. ce se gândi el? I-a să-l dăm jos pe „nea Nicu", „cizmarul", oltean de-al nostru din Scorniceşti, şi să-i aducem în loc pe „americani". Dorinţa rromunului era aceea de a venii „americanii". De unde, începând cu anul 101 d. Hr. , dacii deveniţi „rromâni", strigau disperaţi: „vin romanii", „vin hunii", „vin hungurii", „vin tătarii", „vin turcii", „vin austriecii", „vin galiţienii", „vin ruşii", şi se refugiau în munţi de groază, acum holbau ochii pe cer să vadă dacă nu „vin americanii" să-i scape de comuniştii lui Leiba Troţky şi apoi a lui Stalin şi Kaganovici. Rromânii îi doreau se le vină de stăpâni bancherii Rotschild, Warburg et co. Bine, ei bieţii habar n-aveau cum devine chestia. Ştiau că taţii lor, la început de secol, îşi îndesau pălăria pe cap şi mergeau la crâşma din centrul satului, „la jupânu", de unde luau pe datorie duhan şi băutură. Aici auzeau că X a emigrat în „America" la muncă necalificată, la terasamente şi s-a întors de curând „cu dulari" şi şi-a cumpărat pământ, vite şi unelte agricole, batoză şi acum este „chiabur". Asta era „America" pentru ei. Ţara de unde te puteai întoarce cu „dulari" şi-ţi puteai cumpăra batoză. Mexicul şi restul ţărilor nu făceau partea din „America". „Hoank!" ziceau că strigau „americanii" când îi vedeau. Rromânii se îmbarcau „la Trieste!" pe vapor şi acostau la New-York. Erau luaţi în primire de „jupân" şi la târnăcop şi la lopată, la construcţia de căi ferate. Către Vest! Unii mai norocoşi ajungeau la oţelăriile din Pitsburg sau „la Ford". Grija era să adune „dulari" şi să se întoarcă să cumpere pământ, vite, batoză şi eventual cazan de ţuică. Să poată să-şi adune – astfel – grâu, carne, lactate şi băutură pe săturate. Să nu mai fie nevoit să ia pe datorie duhan şi rachiu de la „jupân". Ei, pentru că „americanii" îi oferiseră această posibilitate, ajunseseră să creadă că de vor „veni" aceia se va instaura raiul pe locurile acestea. Nu vor mai „da turcii", nici „ungurii", nici „galiţienii", nici „ruşii", nici „tătarii" etc. şi ei – rromânii – vor câştiga uşor „dulari" şi-şi vor cumpăra pământ, vite, unelte agricole de calitate, batoze, cazane de fiert borhot şi vor fi fericiţi. În fine, după 1989, au „venit americanii". Iar rromânii a căpătat posibilitatea de-a emigra „la muncă" în „străinătate". Nici nu mai aveau altă posibilitate! Pământul nu mai prezenta interes, vite nu mai aveau de la cine cumpăra, căci nimeni nu mai avea vite, batoze nu se mai fabricau, „wisiky" luase, de mult, în inima plebei, locul ţuicii de prune. Fabricile construite sub biciul ideologiei lui Marx-Lenin, şi cu ajutorul propagandiştilor de aceeaşi extracţie biologică, de cum veniră „americanii", pe rând, Guvernele posdecembriste le închiseră sau le vândură, le „restituiră", iar rromânii luară calea şomajului, mai întâi, adică deveniră muritori de foame. Aflaţi în această situaţie, şi nemaivăzând nici o cale de ieşire, luară calea „Americii", adică deveniră proletari agricoli; mai întâi în fosta Yugoslavie şi Ungaria. Profesori, funcţionari, muncitori calificaţi, rămaşi fără mijloace de existenţă, fără „dulari", şi, evident fără posibilitatea de-aşi cumpăra vite, tractoare, unelte agricole etc., plecară „la muncă". Sclavi în cele două ţări mai sus pomenite. La săpat şi cules porumb, cartofi, în Yugoslavia, îngrijitori la porci şi păşunat vite în Ungaria. Apoi, cum guvernaţii continuau, cu furie, să distrugă fabrici şi uzine, să închidă mine, rromânii „descoperiră" Israelul şi le luară locul palestinienilor la muncă brută. Cu zecile de mii, moldovenii, luară calea noii „Americi". La construcţii! Nevestele, în ţară, mai întâi, apoi le luară şi pe ele. Rromânii la muncă în Israel şi israeliţii la primit „propietăţii" în România. Sărăcia instaurându-se cu seriozitate în amărâta Românie, după 1996, rromânii îşi extinseră deplasările spre orizonturi cât mai îndepărtate: Italia (la „îngrijit bătrâni", „dădace", ţiitoare etc.), Spania („căpşunari", „ciupercari"), Canada etc. Locul celor plecaţi îl luară şi-l iau musulmanii, negrii, indienii şi chinezii. Aceştia cumpără acum pământ în România, cumpără fabrici, păduri, porturi, iar iudeii primesc „fostele proprietăţi". Ura, au venit, în sfârşit, „americanii". Prin anii 1991 am stat de vorbă cu un rus. „O să plângeţi după noi!" a zis el. L-am asigurat că nu! Evident, omul era informat. Ştia cine le va lua locul. Acum, ce mi-este a fi slugă la ruşi ce mi-este a fi slugă la iudei? Acum, ce ne este a ne beşteli un „comisar" din Rusia sau unul din vreo capitală din Europa occidentală? Nici una! Obligativitatea limbii ruse a fost înlocuită cu obligativitatea mascată a limbii engleze, ameninţarea cu Siberia cu „neadmiterea intrării în Europa". „Intrarea în colectiv" cu tăierea „dreptului" pentru salahorii rromâni de a munci în „spaţiul Schenghen". Sluga! Vita de povară! „Vaca de muls!" Asta ne-a oferit venirea „americanilor". Posibilitatea de a deveni „mexicanii" Europei. Amintiţi-vă de unele filme ale anilor 1965! Acestea prezentau cohorte întregi de ţărani mexicani asaltând graniţa SUA pentru a fi lăsaţi să meargă la muncă pe plantaţiile agricole din această ţară. Proletari agricoli! Poliţia SUA, înarmată până-n dinţii, le aţinea calea amărâţilor pentru a-i opri să intre pe teritoriul acestui stat. Cei care, totuşi, intrau erau luaţi în primire de plasatorii de forţă de muncă ieftină şi pur şi simplu vânduţi proprietarilor de culturi agricole: căpşuni, ardei, varză, lubeniţe. Dormeau pe câmp sau în barăci, noaptea, iar ziua „supraveghetorii" îi zoreau ca să termine cât mai repede culesul legumelor şi fructelor de sezon. Evident, pentru a nu se deteriora. Munceau non-stop şi primeau sume mizerabile. Jumătate din ce câştigau plăteau proprietarului pe alimente de proastă calitate şi pe cazare. Nu înţelegeam în profunzime drama acestor oameni, acum o pricepem pe propria noastră piele. Suntem „mexicanii" Europei occidentale: la cules căpşuni, la ciuperci, la cocinile porcilor din Ungaria etc. Oameni cu studii superioare, muncitori calificaţi, ajunşi proletarii agricoli ai Europei Occidentale **(Lae PROLETARU.)**.

Promotorii conştienţii ai minciuni

Cine n-a văzut filme precum „Actorul şi sălbatecii", „Duminică la ora 6^{00}" şi altele de acelaşi gen? Cine n-a frunzărit, fie şi numai din întâmplare, „Lupta de clasă", „Tânărul leninist", „Analele de istorie", „Era socialistă", alte publicaţii de factură similară, colecţiile ziarelor şi revistelor naţionale şi provinciale din perioada 1944-1989? Cred că foarte mulţi dintre noi. Aici se află una din tragediile neamului românesc. În anii imediat următori lui 1944 o serie de ziarişti şi oameni de cultură români, luptători pentru ideea naţională, au fost condamnaţi la moarte sau la temniţă grea pe viaţă, la marginalizare completă pentru că au scris contra duşmanilor seculari sau milenari ai neamului românesc. Cine măcar le-a clintit un fir de păr nemernicilor de teapa lui Brucan, Manole Marcus şi altora ca ei, poeţi, critici, autori de articole mincinoase, îndemnătoare la crimă contra românilor? Cum îşi permitea un Marcus să producă pe banii românilor un film mincinos d. p. d. v. istoric? Când a avut conflict Constantin Tănase cu legionarii, când a fost desemnat pe lângă el un om al Siguranţei interbelice să-l apere de aceştia în stilul pistolarilor gen Kirk Douglas (adică Izzy Demsky)? Pe bună dreptate scria într-o anume revistă un vajnic din acesta că: „Totalitarismelor le-a fost totdeauna frică de forţa critică a râsului. Animalele atacă, nu râd"... Adevărat grăieşte, stimabilul. Exact indivizi de acest gen erau unii din reprezentanţii unui astfel de totalitarism, adică un Nikolschi, un Răutu, un Gaston Marin, un Kaganovici, Dulbergher, Troţki, Gheorghe Stoica, Moise Pijade etc. Sau regizori de film precum Marcus. Denaturau adevărul, nu râdeau ci ucideau, atacau. Ca animalele. Ba cea care-njura America în anii 1950 se întreabă astăzi dacă „nu cumva vocaţia etică" a ei „nu-şi are rădăcinile în iudaismul" dumneaei. Interesant de-a binelea. Probabil se gândea la declaraţiile făcute, nu demult, de un alt *revenit* – Kirk Douglas (Izzy Demsky) – „Tora este cel mai grandios scenariu scris vreodată. El conţine pasiune, incest, crimă, adulter"... Există oameni de aceştia. Gemea Europa Centrală, şi de Est, ai anilor 1917-1989. Ar fi interesant să se facă o analiză a compoziţiei etnice a conducătorilor stângii aflate la Putere în aceste ţări. Şi când spun stânga nu mă gândesc doar la compoziţia etnică a organelor de decizie politică şi de represiune din partidelor comuniste ci mai cu seamă a compoziţiei etnice a celor care au fost armata ideologico-culturală a acestora. Cei care au reprezentat aşa numiţii criminali ideologici, magistraţii care au alcătuit legi ce interziceau să ai alte puncte de vedere decât ale lor. Având aceeaşi mentalitate - dar purtând alte nume, dar nu numai – acţionează astăzi tot împotriva noastră a românilor şi ne siluiesc conştiinţele şi dau ordonanţe interzicându-ne să analizăm şi să răspundem celor ce ne fac „animale", „criminali", „autori de holocausturi". Cine spun acestea? Cei ce înjurau America lui Morghentau şi adorau ţara lui Kaganovici. În fond, numai numele diferă şi erau diferite. Că neamul era acelaşi. Ne-am lămurit, de fapt. A fost bun la ceva şi anul 1989. Ne-am dat seama cine ne sunt stăpânii, cine s-a urcat în spinarea albilor. Greu a fost până a priceput şi ţăranul de la Dunăre. De la turci, la independenţa controlată de articolul 7, apoi la supunerea din 1944, sub knutul *kaganovicilor,* apoi la supunerea, pe faţă, *albraitilor.* Care-i diferenţa? Nici una! Aşa că de ce să ne mirăm de măgăriile *marcus*-ilor, de cugetările *răuţilor.* Din păcate vorbim în pustiu, în fântână. Dar, să nu disperăm! Nu ne vine să credem că Diavolul va avea ultimul cuvânt pe Pământ. Summer, Egipt, Asiria, Babilonia, Alexandria, Antiochia, Roma, Medina, Cordova, Londra, Viena, Berlin, Moscova, Wasinghton: Este cam prea mult.

Leiba Ogenstein jr.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Vasile ROŞU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602